

Золотоноша КРАЙ

♥ #UАразом

Виходить у четвер. Заснована 30 січня 1919 року

№18 (12537) Четвер, 30 квітня 2026 року

YouTube

zoloto.city

"Той, хто по-справжньому пюбить свою Батьківщину, з усякого погляду справжня людина." Василь Сухомлинський

реклама

Золотоноша прийняла четвертий ветеранський форум Черкащини

■ 25 квітня Золотоніська громада стала майданчиком для регіонального ветеранського форуму "Бійці духу", який об'єднав ветеранів і ветеранок, представників влади, громадського сектору, бізнесу та волонтерських організацій Черкащини. Захід відбувся на базі табору Maximum.

Форум став уже четвертим подібним заходом у межах платформи "Бійці духу" на Черкащині. Його ключова мета - створити простір для прямої комунікації, обміну досвідом і пошуку дієвих рішень у сфері підтримки військових після повернення до цивільного життя. Серед тем для обговорень: реабілітація, комунікація, спорт, відновлення та адаптація, гранти на власну справу.

Начальник Черкаської обласної військової адміністрації **Ігор Табурець** наголосив, що ветеранська політика має формуватися з урахуванням реальних потреб людей.

- Це вже четвертий ветеранський форум, який проходить у нас на Черкащині. Незмінно - у дружній атмосфері та з максимумом користі для учасників. Прямі комунікації та обмін думками надважливі, щоби наша політика Героїв ставала справді адресною, гнучкою та надійною водночас, - зазначив він.

За словами очільника області, нині в громадах Черкащини працюють 62 ветеранські простори, де захисники та їхні родини можуть отримати консультації, супровід і необхідні послуги. Також в області діють понад

120 фахівців із супроводу ветеранів.

Окрему увагу під час форуму приділили питанню реабілітації. Стационарні послуги нині доступні у 10 закладах області, ще у 13 - амбулаторно. Додатково психологічну підтримку надають центри життєстійкості.

У центрі уваги форуму саме працевлаштування та перекваліфікація, зокрема інструменти служби зайнятості, які допомагають знайти новий шлях у цивільному житті. Під час панельної дискусії "Ветерани у професії: спільна відповідальність держави і бізнесу" учасникам презентували програми підтримки, працевлаштування та грантові можливості, зокрема ініціативу "Перезавантаження: розширення можливостей для працевлаштування".

Окремо говорили про власну справу, залучення грантових коштів від держави та організацій-донорів. Так, навіть вдалося презентувати життєві досвіди ветеранів-підприємців Золотоніщини.

На заході був присутній ветеран російсько-української війни **Олександр Рафальський**, який заснував виробництво паперових стаканчиків. Разом із дружиною вони залучили гранти від держави на розвиток власного підприємства.

- Ми всі зустрічаємося за кавою, гуляємо - також з кавою чи чаєм, тож стаканчики завжди потрібні, - зауважив ветеран. - Саме тому ми вирішили робити саме їх. Причому саме паперові, бо вони екологічні.

(Продовження на 5-ій стор.)

Читайте у номері:

2 стор.

□ Сьогодні мінімальна зарплата - завтра жебрацька пенсія.

□ Народа комунальників: господарники ліквідовують наслідки негоди.

□ Поліцейські разом із ветеранами навчалися керувати квадрокоптером

3 стор.

□ Ми вдячні людям тим, що врятували усю планету в найскрутніший час.

4 стор.

□ Обирати майбутнє вже у 9 класі: можливість, виклик чи випробування?

5 стор.

□ Золотоніській книгарні виповнюється два роки: як спонтанна ідея перетворилася на читацький простір.

6 стор.

□ Сценарії життя: "Гріхи молодості"

7 стор.

□ У Золотоноші вже вп'яте відбувся виїзний забір крові.

□ Анемія: як підвищити гемоглобін

8 стор.

□ Шквальний вітер і дощ: які наслідки для Золотоноші.

реклама

До відома депутатів міської ради!
12 травня 2026 року о 10-й годині у залі засідань міськвиконкому відбудеться пленарне засідання **73-ї сесії міської ради** VIII скликання з переліком питань: звіт про виконання бюджету Золотоніської територіальної громади за I квартал 2026 року, внесення змін до бюджету Золотоніської міської територіальної громади на 2026 рік, вирішення питань земельних відносин, господарської діяльності та інші.

реклама

Купимо ваш пай дорого

доброзем

067 177 23 93
050 441 22 39

ДО 40-х РОКОВИН
ЧОРНОБІЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ

Ми вдячні людям тим, що врятували усю планету в найскрутніший час

■ 40 років тому, 26 квітня 1986 року, так само як і сьогодні квітнули абрикоси й вишні, світило весняне сонце, і лелеки висиджували малих лелеченят. Але саме цього дня на Чорнобильській АЕС сталася найбільша у світі техногенна й екологічно-гуманітарна катастрофа. Трагедія, що зруйнувала долі тисяч людей, призвела до хвороб, смертей, розлук, отруїла на довгі роки землі й ліси, спустошила села і міста.

За чотири десятиліття виросло покоління українців, народжених саме в рік трагедії, подорослішали вже їхні нащадки, життя продовжується... Але кожну його хвилину і дорослі, і діти повинні пам'ятати завдяки кому вони можуть зустрічати весни і зими, хто у ті далекі часи захистив нас від смертоносної радіації.

Уже чотири роки в Україні триває війна, історія збирає щоденні факти відваги наших захисників, з'являються нові мужні герої. Але ліквідатори аварії на ЧАЕС продовжують займати чільне місце на сторінках українського літопису. Нині їх залишилося небагато, за свідченням голови Золотоніської міської організації "Союз. Чорнобиль" **Віктора Харіна**, - 80 осіб. Серед них - 60 ліквідаторів і 20 вдів. За роки існування об'єднання в засвіти пішли 187 чоловіків, які побували в 30-кілометровій зоні, більшість - через хвороби, пов'язані з впливом радіації.

Участь у ліквідації наслідків аварії брали люди різних професій: військові, правоохоронці, пожежники, будівельники та багато інших. За різними оцінками в зоні відчуження працювало від 600 до 800 тисяч людей, 4% з них - жінки.

Свій внесок у подолання наслідків катастрофи внесли і наші земляки - золотоніські енергетики. Цікаво було поспілкуватися з цими поважного віку людьми, живими свідками тих далеких подій. Вони - учасники ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, люди з інвалідністю, але мають живий розум і завжди раді гостям.

Зі спогадів Михайла Олексійовича Носенка:

У ті часи я працював черговим електромонтером служби високовольтних мереж. Коли з Чорнобиля прийшла вказівка прислати двох спеціалістів, ми вирішили тягнути жереб, бо їхати ніхто не хотів. Це була осінь і люди вже добре розуміли, яка небезпека на них очікує. Жереб дістався мені і **Веніаміну Івановичу Кудрі** (дяді Вені, як ми його називали, бо він був старший за нас). Коли прибули на місце, одяг у нас забрали і переодягнули у спеціальну форму. Жили ми у квартирі покинутого двоповерхового будинку і знаєте, так боляче було дивитися на меблі, на фотографії й ікони на стінах, які хтось вішав дбайливими руками. У жовтні, після дезактивації, вже ввели в експлуатацію 1-й і 2-й блоки станції, тож коли ми приїхали, вони вже працювали на повну потужність. Небезпечна зона була поділена на три частини, в залежності від близькості до ЧАЕС і рівня забруднення, огорожена колючим дротом. Найбільш шкідливою вважалася перша, там я відпрацював 6 годин, у другій зоні - 37, у третій - 173. Це була робота вахтовим методом, по 15 днів. До наших з Веніаміном Івановичем обов'язків входило, якщо коротко, слідувати за приборами і виконувати накази диспетчерів. Годували нас дуже добре, запам'яталися повні таці сві-

жонарізаного буряка, який допомагав виводити з організму радіонукліди і важкі метали. У 30-кілометровій зоні я пробув з 29 жовтня по 16 листопада 1986 року.

- Коли я дізналася, що чоловік їде в Чорнобиль, сприйняла цю новину спокійно, - згадує дружина ветерана-ліквідатора **Галина Іванівна**. - Треба то треба. Хоча у нього була лежача, паралізована мама, **Мотря Федорівна**, двійко доньок-школярок, а я ходила на роботу на 7-му ранку аж на комбінат хлібопродуктів. Але я знаю свого чоловіка, він дуже дисциплінований і відповідальний, його не переконаєш. Поки був у від'їзді, дівчатка прибігали на великій перерві з 5-ї школи годувати бабусю. Михайло Олексійович ще й учасник бойових дій, життя склалося так, що брав участь в операції "Дунай" у тодішній Чехословаччині. У перші дні аварії на ЧАЕС ми, як і усі, були дезорієнтовані, а вже згодом почали щовесни пити активоване вугілля, я наказувала донькам одягати хусточки, щоб волосься була не повідало, їли багато фруктів-овочів і ніякої ковбаси. Ми зберегли нашого Михайла Олексійовича, слідували за його здоров'ям повсякчас, бо він у нас - золотий! І зараз у строю, волонтерить: з кожної пенсії віддає по тисячі гривень нашим захисникам.

Зі спогадів Григорія Івановича Вітра:

Я працював в одній організації з **Михайлом Носенком** і **Веніаміном Кудрею**, теж електромонтером високовольтних мереж. Ми були в Чорнобильській зоні майже одночасно. У нашій групі працювали: бригадир **Микола Александров**, **Михайло Джемелінський**, **Анатолій Шевчук**, **Іван Пазиненко**, **Володимир Тамчук**, **Іван Ващенко** і я.

Коли Чорнобиль "бабахнув", ніхто особливо не переймався, бо усе було засекречено. 2-го квітня в мене донька **Людочка** народилася, няньчили її, раділи. У перші дні після аварії ми поїхали в район Ковраїв ремонтувати високовольтні лінії, кабелі висіли дуже низько. Але почати роботи не могли, бо Київ чомусь не давав дозволу на відключення. Вже потім зрозуміли чому: тоді якраз парад у Києві відбувався.

Коли прийшла вказівка їхати в зону відчуження, ніхто не ховався, хоча ухилинти і тоді були, але не серед енергетиків. Прибули в Чорнобиль, отримали інструктаж, переодягнулися. З подивом дивилися, як молоді солдатики, зовсім ще діти (можливо, курсанти), викидали з вікон 5-поверхівки все під'їзд: меблі, одяг, посуд, техніку. Усе те вантажили на машини, вивозили за місто і закопували у глибочезні котловани. Нас возили на роботу в закритій машині, у кожного на грудях, по обидва боки, були прикріплені до спеціального дозиметри, схожі на патрони. Але на контрольних постах перевіряли тільки машину: якщо "запищить" - м'ють її зовні. Годували чудово. Ідальня була довжиною метрів 50, наче ангар, люди йшли суцільним потоком. І дійсно, сирих овочів було навалом: і морква, і буряк, і капуста, і цибуля. Наш бригадир **Александров**, мабуть, щось знав, бо поки ми у черзі стояли, він їв оте усе під'їзд і нас припрошував. Воду давали тільки бутильовану. Пам'ятаю такий випадок: направили нас на роботу, їдемо ми у своїх спецвізках і в пов'язках на обличчі, а нас наздоганяють військові на БТРі, у скафандрах, як космонавти: "Куди ви оце їдете! Хто вас

направив? Там же радіація страшна! А ну повертайте назад!". До реактора було метрів сто. Дивимось, а високо вгорі хлопці працюють: один щось зварює, інший цигарку курить! І це при такій радіації! Були й такі відчайдухи, що зривали яблука, обтирали об штанину і їли, хоч ми їх застерігали: не можна, хлопці! А яблука ті здоровенні ж які! Як би там не було, а ми свою організацію не підвели, відпрацювали, як годиться. Було б справедливо назвати усіх наших працівників-чорнобильців, але імена поступово забуваються. Пам'ятаю ще: **Бориса Шамрая**, **Івана Каліна** і **Сергія Преснякова**.

Зі спогадів Олександра Середи про батька, Івана Миколайовича

(на фото):

Енергетики відігравали важливу роль у ліквідації аварії на ЧАЕС. Хоч 4-й реактор був пошкоджений, електричні мережі залишилися цілими і їх потрібно було обслуговувати. Так, людей виселили, але працювали магазини, ідальні, склади. Наші спеціалісти виконували ту ж саму роботу, що й вдома, у Золотоноші. Диспетчери, наприклад, організовували роботу електричних мереж, електромонтери запобігали аваріям, оперативно реагуючи на несправності. На ліквідації побували "ремівці": диспетчери - **Іван Середа** (мій батько) та **Іван Черемис**; електромеханіки - **Анатолій Компанієць**, **Михайло Грищенко**, **Олексій Голово**; водії - **Віктор Крят**, **Іван Сізьон**, **Геннадій Соломонов**, **Олексій Голово** і майстер **Микола Драка**.

Батько серйозно ставився до техніки безпеки і не геройствував. Усі 15 днів чергування ночував у диспетчерському пункті і виходив тільки у ідальню. Розповідав: "Ліжко стояло під вікном. Піднесу дозиметр, а він аж зашкалює, то пересуну на середину кімнати і лягаю там. А **Володі Тамчуку** і **Гриші Вітру** доводилося надворі працювати, не сховаєшся". У зоні катастрофи мій батько відбув не один, а два терміни по п'ятнадцять днів. Кілька разів побував там і **Микола Іванович Александров**.

Ці прості спогади золотоніських енергетиків, без особливих наукових і технічних термінів, найкраще дають нам можливість уявити страшні події тих днів, спробувати пережити їх разом з чоловіками-ліквідаторами та їхніми сім'ями. Зрозуміти, на що здатен мирний атом, якщо не вміти з ним поводитися.

Свіча чорнобильської пам'яті вічно горітиме у душах зморених випробуваннями українців, яких і сьогодні не радує спокоем і миром. Але ми обов'язково виживемо і переможемо, бо вміємо не забувати добро, яке продовжує життя на цій землі. Слава вам і подяка, Герої Чорнобиля, ви завжди в серцях людей усього світу!

Лариса ГАЙОВА.

Людство не винесло уроків Чорнобильської трагедії

■ 26 квітня 1986 року - дата, що назавжди змінила долі багатьох. Техногенна катастрофа на Чорнобильській атомній електростанції. Постраждали три чверті Європи, мільйони людей отримали опромінення. Тисячі людей ліквідували наслідки трагедії світового масштабу протягом років, серед них і багато золотонісців.

Щороку у ці квітневі дні, коли буyno цвітуть дерева і ранні тюльпани, ліквідатори чорнобильської катастрофи збираються у Меморіальному парку Золотоноші біля пам'ятника "Дзвін Чорнобиля". Щороку їхні ряди рідіють, бо отримані дози опромінення скоротили віку чоловікам, хто відкухнувся і взяв удар на себе. Поруч з чоловіками з підірваним здоров'ям - вдови ліквідаторів. У цей символічний день вони раді зустрічі один з одним, підтримують словом, жалкують про втрати, діляться

новинами з фронту, який тримають їхні сини.

Голова громадської організації "Союз. Чорнобиль" **Віктор Харін** завчасно організовує зібрання спілчан.

Вшанувати подвиг і подякувати за самопожертву в ім'я майбутніх поколінь традиційно прийшли керівники міста і району - заступник міського голови **Олександр Флоренко**, голова військової адміністрації **Юрій Дудка** та його заступник **Богдан Горбачов**, помічник народного депутата України **Андрій**

Сизько.

Через безпекову ситуацію заплановані урочистості з вручення відзнак з нагоди 40-ї річниці Чорнобильської трагедії перенесли.

Під час повномасштабного вторгнення рф в Україну зона відчуження понад три тижні перебувала в російській окупації. Після себе війська рф залишили понівечене майно, розграбовані будівлі працівників та заміновані ділянки. Вони облаштували в зоні позиції, зокрема окопувалися у Рудому лісі,

який прийняв на себе основний удар радіоактивного пилу у квітні 1986-го.

У лютому 2025 року росія перекреслила зусилля України та світу із запобігання поширенню радіації з ЧАЕС, поцілвши дронном у нову захисну арку над четвертим реактором. БПЛА вибухнув та спричинив отвір конс-

трукції даху площею 15 квадратних метрів. Пожежі вдалося ліквідувати лише через три тижні після атаки. Повна герметизація арки втрачена, хоча ситуація з радіацією, як запевняють, контрольована.

Людство погано засвоїло уроки 40-річної давнини...

Алла КАПЛЯ.

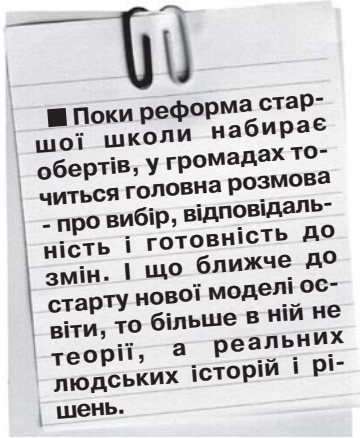
Сумарні орієнтовні втрати російських окупантів на 1526-й день війни:

 ~1328820 В ОСОБОВОМУ СКЛАДІ	 435 ЛІТАКІВ	 350 ГЕЛІКОПТЕРІВ	 11894 ТАНКІВ	 24486 ББМ	 40825 АРТИЛЕРІЙСЬКИХ СИСТЕМ	 1356 ЗАСОБИ ППО	 1755 РСЗВ	 92231 АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ І ЦИСТЕРН З ПММ	 33 КОРАБЛІ ТА КАТЕРИ	 262033 ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНІ БПЛА
--	---	--	--	---	---	---	---	---	--	---

реклама

ОСВІТОРІЯ

Обирати майбутнє вже у 9 класі: можливість, виклик чи випробування?

У коридорах Золотоніської школи №3 - пошвавлення і легке хвилювання. Дев'ятикласники разом із батьками переходять від кабінету до кабінету, придивляються, прислухаються, запитують. Хтось уважно слухає презентацію, хтось із цікавістю бере участь у майстер-класах, а хтось поки що мовчки намагається зрозуміти: що чекає далі?

День відкритих дверей, що пройшов 26 квітня, зібрав чимало учнів і батьків громади - тих, хто обирає навчання у старшій школі за дворічною програмою. І вже сама ця кількість говорить про головне: вибір освіти більше не є формальністю, він стає усвідомленим кроком.

Під час зустрічі школа презентувала можливості профільного навчання: українська та інземні мови, математика та інформатика, історія та правознавство, хімія і біологія. Учні мали змогу не лише почути про напругу, а й відчути їх - через майстер-класи, спілкування з учителями, екскурсію школою. Вони відвідали навчальні кабінети, музейну Кімнату Слави, осередок "Захист України" і на кілька годин спробували уявити себе майбутніми ліцеїстами.

Втім, за цією атмосферою відкритості стоїть значно більше, ніж знайомство зі школою. Це знайомство з новою моделлю

освіти, у якій обирати доведеться раніше і відповідальніше.

Директорка школи **Лариса Павленко** пояснює: "Головне завдання академічного ліцею - створити такі освітні й матеріальні умови, щоб учні старшої школи могли якісно підготуватися до вступу у вищі навчальні заклади. Це вже цілеспрямована підготовка до майбутнього". За її словами, суть реформи полягає у поглибленому вивченні обраних предметів: "Дитина концентрується на тому, що їй потрібно. Це дозволяє не розпорошуватися, а рухатися більш усвідомлено".

Водночас керівництво школи відверто говорить і про виклики: "Школа готова морально, але матеріально ще ні. Потрібні сучасні лабораторії, особливо для природничих наук - фізики, хімії, біології. Це досить вартісні проекти". І додає: "Діти до цих змін готові навіть більше, ніж батьки".

Профільне навчання дає можливість після 9 класу обрати своє спрямування. І важливо, що цей вибір не остаточний - профіль можна змінити протягом 10 класу, говорить заступниця директорки **Ірина Пузеєва** про нові можливості для учнів.

Учителі визнають: адаптація буде неминучою.

- Це нове середовище, нові виклики, - говорить педагогиня **Валентина Лукьященко**. - Але ми завжди будемо поруч із дітьми, щоб підтримати і допомогти.

Зміниться і навчальне навантаження.

- Загалом воно не зменшиться, але акцент зміститься на профільні предмети, - пояснює **Світлана Бузенко**. - І, ймовірно, самостійної роботи стане більше.

Для частини педагогів це радше можливість, ніж складність.

Вчителька англійської мови **Юлія Скрипник** зазначає: "Більша кількість годин із профільного предмета - це шанс. Учень має більше часу, щоб справді розібратися і підготуватися до вступу у вищі навчальні заклади".

Схожої думки дотримується і вчителька хімії **Олена Смаглокова**:

- Профільне навчання буде більш поглибленим, і це, відповідно, стане реальною допомогою для дітей під час підготовки до вступу.

Водночас вона зауважує, що для педагогів це не є абсолютно новим досвідом: "Ми вже працювали в умовах профільного навчання. Потім його скасували, а тепер повертають. Тому, думаю, проблем із цим не буде".

За її словами, певні зміни у навантаженні все ж відчуватимуться: "Потрібна буде інша підготовка, більше уваги до окремих предметів. Але якщо діти зацікавлені, їм буде неважко - ми обов'язково допоможемо".

А вчителька української мови та літератури **Лариса Веретільник** також акцентує на індивідуальному підході: "Учні зможуть відвідувати додаткові заняття, факультативи, курси за вибором - і самі визначати, що їм потрібно. Це вже більш усвідомлене навчання".

Попри пояснення педагогів, серед батьків немає однозначної позиції.

Пані **Наталія**, мама дев'ятикласника, говорить із обережним оптимізмом: "Мені подобається ця ідея. Дитина вже розуміє свої інтереси, і якщо є можливість більше уваги приділяти саме цьому - це добре".

Пані **Ірина**, навпаки, зізнається у хвилюванні: "Не всі діти в 9 класі вже готові робити такий вибір. Є страх помилитися".

Мама дев'ятикласниці, пані **Людмила**, додає: "Хотілося б більше конкретики. Поки що багато питань щодо того, як це працюватиме на практиці".

Такі настрої відображають ширшу суспільну дискусію, яка сьогодні триває не лише на рівні окремих шкіл, а й по всій Україні. У публічному просторі з'являються звернення батьків і педагогів, у яких висловлюється занепокоєння темпами та умовами впровадження реформи старшої школи.

Автори таких ініціатив звертають увагу на те, що нинішні дев'ятикласники опинилися в перехідному періоді: вони навчалися за програмами, які не повністю відповідають концепції нової української школи, і тепер мають швидко визначитися з подальшою освітньою траєкторією.

Окреме занепокоєння викликає і можливе обмеження вибору - не всі учні зможуть продовжити навчання у звичних для себе школах. На думку батьків, це створює додатковий стрес як для дітей, так і для родин.

У своїх зверненнях вони закликають до ширшого обговорення змін із залученням освітян, експертів і громад, а також до врахування реальних можливостей територій під час впровадження реформи.

На цьому тлі голоси учнів звучать по-різному, але щиро.

Андрій говорить із зацікавленням: "Було цікаво. Мені подобається, що можна обрати профіль і більше вивчати те, що тобі цікаво".

Марія визнає складність вибору: "Це цікаво, але непросто. Ти ніби вже маєш вирішити щось важливе, хоча не до кінця впевнений". Вона також додає ще один важливий момент: "І трохи хвилює, що будуть нові вчителі, нові однокласники - це теж складно".

Влад говорить спокійніше: "Є хвилювання, бо це вибір майбутнього. Але добре, що можна змінити профіль, якщо щось не підійде".

І саме в цих словах - суть змін, які зараз відбуваються в освіті.

Академічний ліцей - це не лише нові предмети чи інший розклад. Це інша система навчання, де учень отримує більше свободи - і разом із нею більше відповідальності.

Попереду - етап, який стане випробуванням і для школи, і для учнів, і для батьків. Для одних це шанс раніше знайти свій шлях. Для інших - виклик, до якого треба бути готовим.

А поки в коридорах школи №3 тривають розмови, запитання і пошуки відповідей. І, можливо, найважливіше з них звучить не вголос: чи готові ми всі разом обирати майбутнє вже сьогодні?

Бо майбутнє не буває простим. Воно завжди формується через вибір. І саме цей вибір сьогодні вчаться робити дев'ятикласники - разом із дорослими.

Євгенія ВАСІНА.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Євген Лимар народився 3 січня 1982 року. Його дитинство і юність минули у Золотоноші. Після закінчення 9 класів Золотоніської загальноосвітньої школи №3 він обрав робітничий шлях - вступив до Золотоніського професійно-технічного ліцею, де здобув фах майстра сільськогосподарського будівництва. У 2000-2002 роках проходив строкову військову службу.

Повернувшись до цивільного життя, Євген працював на різних підприємствах рідного міста - у ВАТ «Газмонтажсервіс», на ПРАТ "ЗМЗ", у ТОВ ПП «Еконія».

Відданий Україні до останнього подиху: пам'яті Євгена Лимаря

■ Біль, що не вщухає, і рана, яка ніколи не загоїться - такими словами нині відгукується в серцях рідних і всієї Золотоніської громади звістка про загибель захисника України Лимаря Євгена Миколайовича. Його життя обірвалося на війні, але пам'ять про нього житиме вічно - у спогадах, у добрих справах, у кожному вратованому житті і в кожній щирій усмішці, яку він колись подарував.

Як і багато українців, він шукав заробітки і за кордоном - працював у Польщі та Чехії. Та попри це завжди наголошував: жити далеко від Батьківщини не зможе. Його серце незмінно тягнулося додому - в Україну, до рідної землі, до близьких людей. Останнім місцем його роботи стало підприємство ТОВ «Агросвіт».

7 жовтня 2024 року Євген був призваний до лав Збройних Сил України. Служив у складі 37 окремої бригади морської піхоти, обіймаючи посаду стрільця-помічника гранатометника десантно-штурмового відділення десантно-штурмового взводу

десантно-штурмової роти 1-го батальйону морської піхоти військової частини А4548.

18 січня 2025 року під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Янтарне Покровського району Донецької області Євген зник безвісти. Довгі місяці рідні жили між надією і тривогою, не втрачаючи віри в диво. Та 20 квітня 2026 року надійшла страшна звістка - за результатами ДНК-експертизи підтверджено його загибель. Воїн загинув того ж дня, 18 січня 2025 року, мужньо виконуючи військовий обов'язок у бою за Україну.

Його життя було прикладом

людяності, щирості й доброти. Ті, хто знав Євгена, кажуть: він був людиною вчинків. Доводив усе не словами, а вчинками. Він ніколи не шукав конфліктів - навпаки, завжди знаходив можливість підтримати, допомогти, підставити плече. Його життєвим принципом було ніби просте, але глибоке правило: віддати своє, аби іншому стало легше.

З дитинства він вирізнявся особливою любов'ю до природи і всього живого. Не міг пройти повз покинуту чи поранену тварину - лікував, доглядав, рятував.

Євген умів знаходити радість у простих речах. Любив тишу риболовлі, спокій води і природи. Та ще більше любив ділитися - його улов завжди ставав приводом для зустрічі, для спільного столу, для теплих розмов із друзями та близькими. А його почуття гумору за-

лишиться в пам'яті всіх, хто його знав: воно допомагало переживати складні моменти, розряджало напругу і дарувало світло навіть у найтемніші часи.

Євген Лимар був не просто сином, братом, батьком чи другом. Він був надійною опорою - людиною, на яку можна було покластися без вагань. Його втрата - це невимовний біль для родини, для друзів, для всієї громади.

Попрощалися з Героєм у вівторок, 28 квітня у Меморіальному парку міста. Далі скорботний парок вирушив до місяця вічного спочинку на кладовище Алеї Героїв.

У скорботі схилиємо голови перед світлою пам'яттю захисника. Його життя стало прикладом любові до рідної землі, відданості людям і справжнього патріотизму.

Вічна пам'ять і слава Герою.

КУЛЬТУРНА СПАДЩИНА

Золотоніській книгарні виповнюється два роки: як спонтанна ідея перетворилася

на читацький простір

■ У квітні книгарня в Золотоноші святкує другу річницю від дня відкриття. Її засновниця Неля Раїна зізнається: рішення створити простір для книжок було спонтанним, але з часом воно переросло у значно більше - місце зустрічей, спілкування та маленьке культурне ком'юніті міста.

сувався простого питання: чи є в Золотоноші люди, які читають? Засновниця зізнається, що не була впевнена в успіху. Але вирішила ризикнути: у найгіршому випадку - просто закрити справу без трагедії.

Та результат перевершив очікування. За два роки книгарня об'єднала навколо себе десятки читачів, з'явилися книжкові клуби, оренда книг, постійні відвідувачі та нові знайомства.

Сьогодні книгарня - це не лише полиці з новинками. Це простір, куди приходять випити кави, почитати книгу, поговорити про життя або просто відчувати затишок. "Мені радісно, що я створила таке місце в Золотоноші", - говорить власниця.

Саме тут багато творчих людей познайомилися між собою: письменники, художники, майстри ручної роботи, активні містяни.

Любов до книг - із дитинства

Засновниця згадує, що читала змалечку все під ряд. У шкільній бібліотеці швидко перечитала весь доступний фонд, а мама брала книжки вже в міській бібліотеці.

Саме тому сьогодні вона радить батькам прищеплювати любов до читання змалку - бажано ще до шести років. Найкращий шлях, на її думку, - спільне читання без примусу. "Книга - це не те, до чого треба силувати".

Що читають золотонісці

Найпопулярнішими жан-

рами серед місцевих читачів залишаються: детективи, трилери, любовні романи, фентезі та нон-фікшн.

Власниця радить міксувати жанри, щоб уникнути так званого "нечитуну" - читацького вигорання.

У майбутньому книгарня планує нові формати зустрічей: книжкові клуби українською та англійською мовами, зустрічі з цікавими людьми, творчі майстер-класи та благодійні збори книжок для сільських бібліотек.

На завершення розмови засновниця сформулювала головний життєвий принцип: "Найкращі речі в житті завжди потрібно організувати собі самій". І додає: будь-яка мрія можлива, якщо перетворити її на чіткий план.

МОВНИЙ САНАТОРІЙ

Стільниковий чи сотовий: як правильно говорити про мобільний зв'язок

■ У повсякденному житті ми часто не замислюємося над словами, якими користуємося. Особливо тоді, коли йдеться про технічні терміни. Один із таких прикладів - "стільниковий" і "сотовий" зв'язок. Чи є між ними різниця?

Якщо коротко - ні. Обидва словосполучення означають один і той самий тип мобільного зв'язку, який забезпечує роботу наших телефонів і доступ до інтернету. Однак із погляду мовної норми різниця все ж суттєва.

Чому "стільниковий" - правильно

Термін "сотовий" прийшов в українську мову як калька з російської. Натомість український відповідник - "стільниковий" - є природним і нормативним.

Це пояснюється самим принципом роботи мережі. Територія покриття мобільного зв'язку поділяється на окремі ділянки - так звані "комірочки". У центрі кожної з них розташована базова станція, а самі ділянки частково перекриваються, створюючи безперервне покриття.

Якщо подивитися на таку структуру згори, вона нагадує бджолині стільники - характерну шестигру-

ну сітку. Саме звідси й походить назва "стільниковий зв'язок".

А що не так із "сотовим"?

В українській літературній мові слово "соти" у значенні бджолиних комірок не використовується. Тому й прикметник "сотовий" не відповідає нормам і є запозиченням, якого варто уникати, особливо в офіційних текстах, медіа та освіті.

Як говорити правильно

Щоб дотримуватися мовної культури, варто використовувати такі форми:

- ✓ стільниковий зв'язок;
- ✓ стільникова мережа;
- ✓ стільникове покриття;
- ✓ стільникова вежа;
- ✓ стільникове обладнання.

Тож наступного разу, говорячи про мобільний зв'язок, варто згадати: він не "сотовий", а саме стільниковий - як бджолині стільники, що утворюють чітку й злагоджену мережу.

Ідея народилася з практичної потреби. Засновниця вже мала власне видавництво, однак про його книжки знало небагато людей з нашої громади. Ситуація змінилася, коли одна з книг потрапила до довгого списку премії "Книга року ВВС", а містяни здивовано дізналися, що в Золотоноші існує власне видавництво.

Ще одним поштовхом стало бажання розділити роботу й дім. "Дім - це місце, де ти відпочиваєш. Якщо там же працюєш, то не відпочиваєш ніколи", - каже власниця.

Згодом на очі потрапило приміщення, яке здавали в оренду. Спершу ідея здавалася лише мрією, але коли оголошення з'явилося враз - вона наважилася.

Було страшно, але читачі знайшлися

Найбільший сумнів сто-

реклама

Золотоноша прийняла четвертий ветеранський форум Черкащини

(Продовження. Початок на 1-ій стор.)

Ветеран **Василь Коцюбайло** разом із побратимом розбудовують тепличний бізнес на Золотоніщині. Зараз у них уже 1,6 га теплиць.

- Оформили грант у серпні 2024 року, - згадує ветеран. - До того, ще у війську, думав, чим себе зайняти. А зараз маємо комплекс. На сьогодні облаштували 24 робочі місця. Взяв ще й грант на пів мільйона.

Олександр Корнелюк за підтримки дружини почав ветеранський бізнес із пошиву костюмів за індивідуальними мірками високої якості, чохла для меблів і в салони автовок. Вони також залучили грант на власну справу. За якість продукції, твердить чоловік, не соромно.

- Втомився "випрошувати" кошти на потреби війська, тож вирішив їх заробити, - каже Олександр. - Дружина мене підтримала, і ми почали цей бізнес.

Завдяки плідній співпраці органів влади, приватного сектору та партнерів у Золотоноші вдалося вибудувати взірцеву систему соціальної підтримки родин ветеранів на базі "Табір Maximum".

- Зараз на нас рівняється вся Україна, - певен керів-

ник "Табору" **Віталій Собко**. - Нам вдалося затвердити високий стандарт соціальної адаптації, який зараз є прикладом для інших. Це - результат спільної роботи.

До форуму долучився і ветеран **Сергій Чураєв**, який разом із дружиною скористався державною програмою підтримки ветеранів і отримав фінансування для розширення бізнесу (магазину із товарами для анімефанатів).

Підтримка, супровід і реальна залученість - саме на цих принципах нині вибудовує роботу Державна служба зайнятості, оновлюючи підходи та сервіси. Особливу увагу приділяють ветеранам і членам їхніх родин. Про це розповів керівник Черкаської обласної служби зайнятості **Олександр Джур**.

- Ми вже давно не просто біржа праці, а сучасна сервісна служба, яка постійно змінюється відповідно до потреб часу, - наголосив він. - Я особисто відвідував навіть найвіддаленіші села області, зустрічаюся з ветеранами, розповідаю про грантові можливості та закликаю не втрачати шансів для розвитку.

Водночас підтримку можна отримати не лише від держави. До своїх програм ветеранів та їхні родини активно запрошує Товариство Червоного Хреста.

- Ми прагнемо забезпечити максимальний супровід кожному, хто звертається до нас, - зазначила голова Черкаської обласної організації Товариства Червоного Хреста **Юлія Холодна**. - Наші фахівці детально пояснюють, як долучитися до грантових ініціатив, допомагають оформити необхідні документи та консультують щодо реалізації власних ідей і проектів.

Важливу роль у форумі відіграла й Черкаська обласна організація Товариства Червоного Хреста України, яка представила масштабне інтерактивне містечко з низкою корисних локацій. Тут консультували щодо грантів і перекаліфікації, демонстрували роботу загонів швидкого реагування, спецтранспорт та обладнання, проводили майстер-класи з евакуації та

накладання турнікетів. Учасники могли відпрацювати навички першої допомоги, дізнатися про правила безпеки під час надзвичайних ситуацій і мінну небезпеку. Окрема зона була присвячена психічному здоров'ю та психосоціальної підтримці: ветерани й члени їхніх родин виготовляли свічки, працювали з творчими матеріалами та знаходили ресурс для відновлення.

Особливу увагу під час зустрічі приділили розвитку ветеранського спорту як важливому інструменту відновлення, адаптації та соціалізації. Уже цього року в області заплановано низку спортивних заходів за участю ветеранської спільноти.

У форумі взяли участь і золотоніські спортсмени-ветерани російсько-української війни **Антон Бойко** та **Володимир Нос**. Вони не чекають запрошень, а самі активно заявляють про себе, налагоджують контакти, спілкуються з однодумцями та проводять майстер-класи. Саме таку активну позицію демонструє МСК "Дніпро", де послідовно розвивають спортивний напрям для ветеранів.

Очільниця золотоніського центру надання соцпослуг, на базі якого функціонує місцевий центр життєстійкості, **Людмила Неліна** розповіла про власний досвід роботи з ветеранами, презентувала напрацювання та досвід нашої громади.

Представники ГО та Військово-патріотичного клубу "Бойові мурахи" - **Михайло Купчин** та його побратим **Леонцій Гуцал** - розповіли історію створення свого бойового осередку. Під час панельної дискусії вони поділилися реальними напрацюваннями клубу та результатами, яких вдалося досягти завдяки синергії громад та ветеранів.

Сторінку підготувала **Вікторія ГОРОБЕЦЬ**.

СЦЕНАРІЙ ЖИТТЯ

Крізи молодості

Для свого сина-одинака Людмила затіяла дуже розкішне весілля. Ні, вона виховувала його не сама. Але її Василь був типовим "підкаблучником". Саме його, як найбільш виграшний варіант, обрала молодиця. Перепоною не стала ні дружина Василя, ні його донька. Розлучила. Одружилася. Жити прийшли до свекрів. Іхню невеличку оселю у місті хватка сільчанка вирішила добудувати і облаштувати окремих вхід. Василь мав добрі заробітки, досконало володів фахом енергетика, не розминався й з підробітками. Допомогали й батьки Людмили. І грошима, і продуктами.

Коли народився у них Артем, захотілося власного житла. Стала на чергу на плодоконсервному заводі, де працювала. Підприємство зводило багатопверхівки для своїх працівників. Отримали однокімнатну квартиру. За кілька років вже схотілося більшого житла. Знову черга. Втім цього разу Людмила вдалася до хитрощів. Прописала у своїй квартирі маму із села та свекруху. Таким чином, при здачі нової п'ятиповерхівки вони вже отримали 3-кімнатне житло. "Повернули" додому обох бабусь.

Свекруха померла через шість років після свекра.

- Треба, щоб будинок доставляв нам, - товкла своєму Василю. - Там же скільки нашої праці і грошей моїх батьків, - боялася, щоб спадщину не довелось ділити з молодшим братом чоловіка.

- Будинок - моїх батьків, - стояв на своєму Анатолій. - На вашу прибудову - не претендую, тільки на свою частку.

Людка мала намір довести діверу, що вони з Василем "доглядали" за свекрами. Але Анатолій присік:

- Знаю, я твій догляд: послала Василя з кілограмом гречки та пляшкою олії раз на тиждень - і аби тільки зарахувалося.

Підприємлива молодиця вирішила діяти інакше, по-хитрому.

- Даваймо будемо оформляти успадковане дворище на Василя, на одного. А потім продамо його, та й розділимо гроші. Нам тут, на місці, легше буде й з покупцями, й з оформленням, аніж тобі, Толю, з Черкаса їздить.

Так і порішили. Виставили хату на продаж. В оголошенні ціна - договірна. Бажаючи придбати - траплялися, але, дізнав-

шись, що прибудова документально не оформлена, відверталися.

Аж тут і Артем оголосив про одруження. Людмилі невістка дуже подобалася: Оля мала вищу юридичну освіту, була хазяйновитою і розважливою дівчиною. Не раз її бачила, коли та приходила до матері у магазин. Її батьки - успішні підприємці, користувалися повагою та авторитетом у місті. Порядні, знані люди. Кращого варіанту для синочка - годі й бажати.

Весілля затіяли гучне і розкішне. Одним дозволяли статки, інші намагалися і на слизькому не посковзнутися.

- Даруємо вам, доню з твоїм чоловіком, ключі від квартири, - підвелися свати.

- Прийміть від нас ключі від будинку, - трясла над головами в'язкою Людка.

От уміла жінка себе показати! Хто ж із гостей знав достеменно про історію з непроданим будинком на двох братів - журавля в небі.

Жити молодята стали звичайно у квартирі дружини. Її батьки й у меблювали нове помешкання. Людка спродала зі своєї торгової точки на ринку товар по закупівельних цінах і подалася закордон на заробітки: треба було віддавати борги.

- Знайшлися покупці на будинок, - зателефонував Василь, що жив уже років зо три бобилем. - Приїжджай, бо що ж я їм скажу. Люди згодні придбати дім, але просять знизити ціну.

Розуміла, що ще якийсь рік-два і недоглянутий будинок почне руйнуватися. І гроші треба. І вступати - жаба давити! І Артем дзвонить: "Ма, машину хочу!"

Приїхала. Зійшлися із самотньою жінкою в ціні, яка була згодна на будь-який дах над головою. Анатолій перепала третина, бо ніхто й не думав йому зізнаватися про реальну вартість торгу. Гроші частково пустила на виплату боргів: тим, хто найбільше докупав дзвінками. На решту, разом із заробленими, придбала синові іномарку. Поношеного авто чоловіку вистачило на кілька років: хто ж шануватиме дармове, це ж не своїми пучками зароблене. Почав натякати матері про нове авто. Купувати довелось раніше запланованого: Артем напідпитку в'їхав людям у двір. Зупинила бетонна огорожа, але старенька "Ауді" вже годилася тільки на металобрухт. Кілька сотень до-

ларів виторгували за реалізовані запчастини, які ще були придатними. Зароблені єврики довелось потратити ще й на залагодження конфлікту з постраждалими та на відновлення забору.

- Сину, ти повинен вже подорослішати, - вдалася до запізнитого виховання свого одинака Людмила. - У тебе сім'я, дитина. Мусиш дбати про них. Не розраховувати тільки на мене. Не так вже й легко заробляти ті гроші по закордонню. Я ж не молодію з кожним роком. Та й у батька здоров'я вже не те.

Якось їй наснився сон. На вулиці під ясным дощем стоїть змочка перша Василева дружина з донькою. Перехожі запитують: "Чому мокнете, не йдете до будинку?" Жінка відмовляє: "Там нам немає місця. У чоловіка нова дружина!"

Людка прокинулася у холодному поту, начебто це вона стояла під тим дощем. Подумала: а може, усі ці біди на її голову через те, що вона так вчинила у житті, виставила жінку з дитиною з власного дому, а сама зайняла її місце. Та й протягом усіх цих років забороняла Василеві спілкуватися з рідною донькою, жодного разу він не вислав дитині ні копійки, ні подарунків. Вранці зателефонувала чоловікові:

- Василь, знайди свою доньку. Здається вони мешкали у передмісті. Розпитай людей, бо чогось у мене дуже погане передчуття.

Галина - колишня дружина, справді проживала у старенькому будиночку на околиці міста. Василеві не довелось її довго шукати. Його старенька мати підтримувала зв'язок з невісткою та онукою, бо почувалася винною, що так склалося їхнє життя. Галина досить спокійно зустріла появу Василя на своєму обійсті. Відповідала стримано і коротко. Адресу і номер телефону доньки, що мешкала у Києві, дала, зауваживши:

- Ярослав виросла самостійною людиною. Вона самодостатня та успішна викладачка вишу. Маленькою часто запитувала про батька, а коли піросла - перестала цікавитися. Йй вирішувати чи є у її житті місце для такого батька.

Втім донька погодилася принагідно на зустріч. Побачення з батьком пройшло холодно і сухо. Ярославу не цікавили ні життєві обставини людини, яка була рідною по крові, ні його стан здоров'я. Як колись батькові було зовсім байдуже, чим живе його дитина, чи має гроші на шкільні сніданки, на одяг та взуття, чи хоче йти з татком за руку до школи, чи бачити його на випускних урочистостях. Жінка запевнила, що її діти мають чудових дідуся й бабусю по лінії чоловіка, що обожнюють бабусю Галю. Представляти малечі ще одного дідуся, що раптом явився звідкись - вона не вважає за потрібне. На тому й розійшлися.

Кажуть, бумеранг у житті ніхто не відміняв. І на чужому нещасті свого щастя не вимуруєш. Із старістю приходять час спокути гріхів, наблених у молодості. Та чи буде прощення - на це відповідь вже у кожного своя.

Алла КАПЛЯ.

Ріу-..., притока Амазонки	Зайві карти в преферансі					Армійський майданчик
Вигук загубленого в лісі	Половина сторіччя	Прокуратор Понцій ...	Служителі церкви	Річка, в яку можна канути		10 тисяч на Русі
		Водій літака				
Маршальська паличка	Видатний приклад					
		Льодові бурлуки на деревах	Юний розбишак	Гетьман доби Руїни		
Конкурс судді	Доглядач за мисливськими собаками	Найстар. аукціон. дім				
				Місто в Японії		Початок змагання
	Останній день перед постом	Купа піску	Леопард			
Крем для очищення шкіри	Відбивна котлета					
			Заглибина у стіні			
Червона рідина людини	Відвідувач					
Дія авторитету	Паралельні складки спідниці	"... кажи так" з Керрі				
Актор Джонні у ролі пірата				Архитектурн. орнамент	Русло ріки	8 бітів
	Сцена з фільму	І костюм, і шуба	Канавка для стоку			
				Йосип в Італії	Дорога на висоті	
	Кочове суспільство	Ведучий дискотеки				
				"Слово" міма		
Напрямок джаз-модерну	Давньоруська хустка	Найрідкіший олень			Греко-католик	Комодська ящірка
			"Палац ескімоса	Франц. піхотинець		
	Курдська поздвожня флейта					
Мешканка Анголи, Зімбабве		Сусід норвежця	Політична реклама			
Він б'ється на щастя		Матадор				
			Безбарвний газ			

Відповіді до сканворду попереднього номера

О	Б	С	Я	Г	К	І	Г	У	С	Л	А	М	Е	Н	Ь	Р	А	У	Т	А	З	Р	У	Б	І	Н	Д	І	Й	А	Ф	І	Ж	А	П	О	Л	Е	Н	Ф	О	С	У	К	В	А	Ч	І	Н	А	Т	О	Р	К
С	Т	І	Н	Г	Е	Г	А	Л	Ь	М	Е	Н	Ь	Р	А	У	Т	А	З	Р	У	Б	І	Н	Д	І	Й	А	Ф	І	Ж	А	П	О	Л	Е	Н	Ф	О	С	У	К	В	А	Ч	І	Н	А	Т	О	Р	К		

ГОТУЄМО РАЗОМ

Цей салат - справжня знахідка для щоденного меню. Він яскравий, хрумкий, соковитий і водночас легкий для шлунку. Без важких соусів, без зайвих калорій - тільки користь, свіжість і насичений смак.

Легкий буряковий салат: смачно, корисно й без майонезу

Якщо набридли класичні овочеві поєднання, цей варіант точно відкриє нові гастрономічні відчуття.

Інгредієнти: молада капуста - 150 г, морква по-корейськи - 100 г, консервований горошок - 3 ст. л., буряк - 1 шт., кріп - пучок, цибуля - 1/2 шт., рослинна олія - за смаком, оцет - 1 ч. л., окріп - для маринування, сіль - за смаком.

Приготування. Буряк відварити до готовності, остудити й нарізати тонкими брусочками.

Капусту дрібно нашаткуйте і перекайдіть у салатник.

Додайте до капусти моркву по-корейськи, горошок і буряк.

Цибулю наріжте дуже дрібними кубиками, перекайдіть в піалу, посоліть, додайте цукру, залийте оцтом, а потім окропом так, щоб рідина повністю покрила цибулю. Залиште маринуватися 5-10 хвилин.

Тим часом дрібно наріжте кріп і додайте до салату.

Мариновану цибулю відцідіть та перекайдіть до овочів.

Посоліть, акуратно перемішайте і полийте рослинною олією. Дайте салату настоятися 15 хвилин - і він готовий.

На замітку. Буряк краще варити заздалегідь - холодний він зберігає форму й не фарбує інші овочі.

Якщо хочете ще яскравішу свіжість - додайте трохи лимонного соку.

Для більшого хрускоту можна підмішати тонко нарізаного огірка.

Салат стає ще смачнішим після настоювання в холодильнику.

НАШ САЙТ:

<http://zoloto.city>

ДОНОРСТВО

У Золотоноші вже вп'яте відбувся виїзний забір крові

■ 3 квітня 2025 року в Україні запроваджено нові правила у сфері донорства крові: лікарні без спеціальної ліцензії більше не можуть самостійно приймати донорів, проводити донорські та виготовляти компоненти крові. Усі процеси централізовано в ліцензованих центрах крові, які працюють за стандартами, наближеними до вимог ЄС.

Значну когорту донорів, котрі роками здавали кров у Золотоніському відділенні трансфузіології, спіткала невизначеність: запитань було значно більше, аніж банальних пояснень.

Втім, завдячуючи лікарю-трансфузіологу Сергію Євченку з багаторічним досвідом роботи у цій царині, вдалося зберегти неоціненну базу людей, готових систематично донати.

25 липня 2025 року до Золотоніського відділення вперше прибула виїзна бригада Черкаської обласної станції переливання крові. Реєстратор, лікар-терапевт та три медичні сестри. Вже першого дня бригада черкаських медиків відзначила відмінні умови для забору крові, високу організаційну підготовку.

Регулярно, кожні 60 днів, у Золотоніському "Лікарняному банку крові" гамірно. Приходять поодиноці, сім'ями, колективами. Щоразу близько 50-60 осіб. Значна частина вже знайомі між собою, вітаються, цікавляться "Як ви?" Бо багато серед донорів тих, хто має понад 20-40 донорів.

Щоразу серед цивільних - людина у військовій формі. Військовикам не треба

пояснювати важливість донорства.

23 квітня після нічної зміни у коридорах - енергетики ВСП "Золотоніські енергетичні мережі". Дехто вперше, натщесерце, хоча лікарі цього не вітають. Тому пропонують подвійну дозу гарячого солодкого чаю.

26 січня 2026 року відповідно до Закону України від 30 вересня 2020 року № 931-IX "Про безпеку та якість донорської крові та компонентів крові" втратили чинність такі пільги:

■ додатковий день відпочинку після донорської крові (звертаємо увагу: право на вихідний у день донорства зберігається);

■ виплата 100% допомоги з тимчасової непрацездатності у разі захворювання незалежно від строку стажу;

■ грошові надбавки до стипендій або грошового забезпечення військовослужбовців строкової служби;

■ надбавка до пенсії для Почесних донорів України. Знецінення самопожертви донорів - це, щонайменше, прикро. Тим більше, в умовах кровопролитної російсько-української війни. Підтримка донорів - це не пільга. Це інвестиція в життя. Втім,

кількість бажаючих на донорство не зменшилася, що свідчить про високу самосвідомість та безкорисливість людей. Під час реєстрації чутно географію добровольців: Золотоноша, Кропивна, Крупське, Гельмязів, Драбів...

Стати членом команди золотоніських донорів не складно. Варто лише мати бажання і дотримуватися чітких вимог.

Чого не їсти перед донорством?

За 24 години до донорства слід відмовитися від яєць, молочних продуктів та жирного м'яса. Бажано також уникати продуктів, що містять так звані трансжири - чипсів, сухариків, картоплі фрі, магазинних тістечок тощо. Окремі джерела забороняють перед донорством їсти банани, чорницю, буряк, горіхи, насіння та фініки.

За 48 годин до процедури не слід вживати алкоголь та енергетичні напої, за 72 години - лікарські засоби (анальгетики, протизапальні тощо).

Щодо інших препаратів слід проконсультуватися з лікарем.

Утримайтеся від паління мінімум за дві години до донорства та дві години після. Це стосується як звичайних цигарок, так і будь-яких інших девайсів.

Що їсти перед процедурою?

За 2-3 години до донорства слід поспізнати. Це може бути каша, макарони чи картопля (варена, печена, тушкована) без додавання тваринних жирів. До чаю - хліб з медом, солодкі сухарики чи сушка, нежирне печиво, солодощі без вмісту тваринних жирів і шкідливих домішок (зефір, пастила тощо). У деяких центрах крові лікарі дозволяють з'їсти на сніданок нежирне м'ясо, в інших - вимагають повної відмови від тваринних продуктів перед процедурою. Краще уточнити це заздалегідь, зателефонувавши у центр крові.

Випити можна чай з цукром чи без, компот або неміцну каву. Також пийте побільше води протягом усього періоду підготовки.

Наступний забір крові у Золотоноші буде у кінці червня. Звертайтеся до Золотоніського "Лікарняного банку крові" за інформацією.

Алла КАПЛЯ.

Станом на 29 квітня 2026 року Національний банк України (НБУ) встановив такі офіційні курси гривні до іноземних валют: \$1 - 44,073 грн; 1 євро - 51,499 грн.

За інформацією Черкаського обласного центру з гідрометеорології (станом на 9 годину 29 квітня) рівень гамма-фону у Золотоноші становив 0,087 мкЗв/год. Усі показники в межах природного фону.

реклама

ЗДАЄМО В ОРЕНДУ

■ В магазині "Меблевий" м. Золотоноша вул. Обухова, 3 (поруч міського ринку) приміщення площею 32 кв. м.

Можливо використання приміщення під офіс, магазин, медичний центр, салон краси, інші види діяльності.

Окремий вхід. Ремонт. Опалення. Вода. Туалет. Зручне місце розташування.

■ Приміщення під офіс та склади на Міжрайбазі м. Золотоноша вул. Грибоєдова, 2.

Тел.: (237)2-29-69, 096-945-5866.

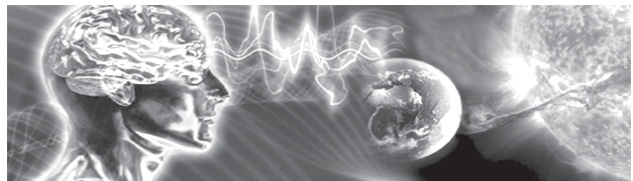
реклама

ТВОЄ КОЛО земельні інвестиції

Купуємо паї в оренді та без оренди

- Виплата в день угоди — одразу після нотаріуса
- Допомагаємо з усіма документами - все під ключ
- Офіційно та прозоро — повний юридичний супровід
- Купуємо паї в оренді та без оренди

+38 067 260 70 02

Магнітні бурі у травні 2026: у які дні може "накрити"

Геомагнітна ситуація у травні, за попередніми прогнозами, буде переважно спокійною, однак окремі періоди підвищеної активності можливі. За даними Центру прогнозування космічної погоди NOAA, упродовж місяця очікуються здебільшого слабкі збурення магнітного поля Землі.

Такі збурення зазвичай не мають суттєвого впливу на технічні системи, однак можуть позначатися на самопочутті метеочутливих людей.

Орієнтовні періоди підвищеної геомагнітної активності у травні 2026:

● початок місяця (1-4 травня);

● друга декада (близько 10-14 травня);

● середина місяця (16-18 травня);

● третя декада (20-23 травня);

● кінець місяця (27-30 травня).

У ці періоди можливе короточасне підвищення геомагнітної активності або слабкі магнітні бурі. В інші дні магнітосфера Землі, за прогнозами, залишатиметься відносно стабільною.

Корисними будуть спокійні прогулянки на свіжому повітрі, легка фізична активність і повноцінний відпочинок. Якщо самопочуття помітно погіршується, варто звернутися до лікаря.

ВАШЕ ЗДОРОВ'Я

Анемія: ЯК ПІДВИЩИТИ ГЕМОГЛОБІН

Якщо ви прокидаєтесь вранці, а сил немає навіть встати з ліжка, відчуваєте постійну слабкість, задишку, запаморочення і здається, що для найпростіших завдань потрібні неймовірні зусилля, все це може бути ознаками анемії. Це стан, коли вашій крові не вистачає червоних тілець, або ж гемоглобіну, який переносить кисень.

● Норма гемоглобіну в крові. Гемоглобін - це білок, який міститься в еритроцитах і відповідає за транспортування кисню до тканин організму. Норма гемоглобіну залежить від статі, віку та фізичного розвитку людини. Наприклад, для дорослих чоловіків вона складає 140-180 г/л, норма гемоглобіну в жінок - 120-160 г/л. Тоді як норма гемоглобіну в дітей нижча: від 110 г/л для немовлят до 140 г/л для підлітків. Вагітні жінки також мають свою норму - 110-130 г/л, адже організм активно витрачає більше заліза на розвиток плода.

Для визначення норми гемоглобіну беруть аналіз крові - так званий гематологічний аналіз.

● Причини зниження гемоглобіну. Рівень гемоглобіну може знижуватися з різних причин, серед яких раціон, різні захворювання і навіть генетика.

● Недостатнє споживання заліза з їжею. Залізо бере участь у формуванні гемоглобіну, тому його дефіцит - пряма дорога до анемії. Вегетаріанство, вагітність або інтенсивні фізичні навантаження - часті причини такого дефіциту.

● Втрата крові, наприклад, через травму, операцію або рясні менструації, може суттєво знизити рівень гемоглобіну.

● Хронічні захворювання, що впливають на вироблення еритроцитів, також причина того, чому низький гемоглобін. Гастрит, виразкова хвороба ускладнюють всмоктування поживних речовин, а лейкоз, апластична анемія та інші хвороби можуть впливати на вироблення еритроцитів й зниження рівня гемоглобіну.

Також на гемоглобін мають вплив і **захворювання кісткового мозку,** який виробляє червоні кров'яні тілця, а також інші онкологічні захворювання.

● Дефіцит вітаміну B12 та фолієвої кислоти це також причини низького гемоглобіну.

● Симптоми низького гемоглобіну. Один із найяскравіших симптомів - це **постійна втома і слабкість.** Організму важко підтримувати енергетичний рівень, бо клітини отримують недостатньо кисню. Це знижує працездатність та будь-яку активність.

Також ви можете помітити **блідість шкіри і слизових оболонок** як причину того, що кількість еритроцитів у крові різко зменшується. Іноді шкіра стає сірватого відтінку.

Часті супутні симптоми низького гемоглобіну - **головний біль, шум у вухах, потьмарення в очах і безсоння.** Крім того, низький гемоглобін може викликати погіршення апетиту, болі в суглобах і печінці, прискорене серцебиття й задишку.

● Як підвищити гемоглобін. Перше - налагодити здорове харчування. Робіть акцент на продуктах, що підвищують гемоглобін. Їжте більше залізовмісної їжі - червоне м'ясо, рибу, зелену листову капусту, ягоди. Допомогають квасоля, горох, різноманітні горіхи та насіння.

За рекомендацією лікаря, ви можете **вживати й препарати заліза,** які організм добре засвоює. Їх треба приймати разом з вітаміном С, який полегшує всмоктування цього мікроелемента.

● Рухайтесь на свіжому повітрі, адже навіть легкі фізичні навантаження покращують кровообіг і дихання, а отже - і постачання кисню тканинам. Вибирайте ті види фізичної активності, які вам подобаються, і займайтесь ними не менше 30 хвилин на день.

● Припиніть пити надміру чай та каву - вони містять речовини, які перешкоджають залізу засвоюватися. Тож якщо ви любите чай або каву, пийте їх не раніше ніж через годину після їжі.

● Чим небезпечний низький гемоглобін. Низький рівень гемоглобіну це не тільки підвищена втомлюваність, а й навантаження на внутрішні органи й системи організму.

● Серце має працювати інтенсивніше, щоб перекачувати кров з низьким рівнем гемоглобіну. Це означає, що в результаті вам може загрозувати серцева недостатність.

● Легені працюватимуть більше ніж наповну. У вас з'являться проблеми з диханням, особливо під час занять спортом. Це відбувається тому, що організм не отримує достатньо кисню, щоб задовольнити потреби тканин.

● Мозок недоотримує свій кисень, щоб продовжувати нормально функціонувати. А тому порушується пам'ять, концентрація, увага й мислення.

● Шкіра, яка втрачає достатній доступ до кисню, стає блідою, сухою, з'являється свербіж, а волосся починає випадати.

● Страждає і травна система: нудота, запор, діарея та здуття живота.

● Проте анемія це той стан, який можна контролювати й успішно лікувати. Здоровий спосіб життя, правильне харчування й регулярний медичний нагляд допоможуть підвищити гемоглобін і забезпечити енергію для повноцінного життя.

Вітаємо!

Міська рада, виконавчий комітет, відділ зв'язків з громадою та голови квартальних комітетів щиро вітають очільницю кварткому №15 Віру Миколаївну ПОНОМАРЕНКО з днем народження, який вона святкуватиме 1 травня.

Бажаємо гармонії: у думках, у почуттях, у планах. Хай світ відповідає на Ваші кроки шансами, а люди - добром. Нехай мрії отримують дедлайни і здійснюються без зайвого галасу. Хай дні будуть насичені сенсом, а вечори - спокоем. Носіть свою красу і гідність так само вільно, як усмішку. Бажаємо зберігати внутрішню опору і легкість у русі. Світ відкривається перед тими, хто вірить у себе. Нехай кожен рік додає не тягар, а можливості.

Наш любий онук Іван ГРИЩЕНЯ 6 травня святкуватиме своє особисте свято.

З днем народження, наш золотий онуку Ваню! Тобі вже 12 - цілий всесвіт попереду. Ми тебе дуже сильно любимо, хоч доля і склалася так, що ми зараз не поруч і не виховуємо тебе щодня. Пам'ятай, що у тебе є дідусь і бабуся, які завжди бажають тобі тільки найкращого. Рости здоровим, сміливим та успішним хлопцем. Ми завжди серцем з тобою! Багато в чому ти схожий на свого батька. Знаємо, він пишається тобою з небес. Тобі дароване велике щастя бути собою, особистістю. Ми завжди тебе чекаємо.

З любов'ю твої -
бабуся Наташа і дідусь Діма.

ПРИМХИ ПОГОДИ

Черкащину накрив арктичний холод, але тепло ще попереду

Негода, що вирувала в неділю, 26 квітня, стала наслідком так званого «пірнаючого циклону», який приніс із собою різке погіршення погодних умов. Черкащина відчула на собі його силу: дощі від 3 до 7 мм, місцями грози та град, а також небезпечні пориви вітру до 15-23 м/с.

Що ж до найближчих днів, то до кінця робочого тижня наш регіон перебуватиме під впливом висотної улоговини циклону з північного сходу. Очікується суха, але не по сезону холодна погода. Середньодобова температура становитиме лише +4...+5°C, що на 7-9 градусів нижче кліматичної норми і відповідає скоріше кінцю березня. Ночами, особливо при проясненнях, можливі заморозки у повітрі до 0...-3°C. Вдень температура підніматиметься лише до +7...+12°C.

Фахівці радять не поспішати з весняним гардеробом, берегти здоров'я та слідкувати за оновленнями прогнозів. Тепло ще повернеться - але трохи згодом.

Віталій ПОСТРИГАНЬ,
начальник Черкаського обласного центру з гідрометеорології.

ПОГОДА У ЗОЛОТОНОШІ

sinoptik.ua

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
30	1	2	3	4	5	6
КВІТНЯ	ТРАВНЯ	ТРАВНЯ	ТРАВНЯ	ТРАВНЯ	ТРАВНЯ	ТРАВНЯ
мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.
0° +10°	+2° +10°	+2° +12°	+4° +15°	+6° +16°	+8° +18°	+10° +20°

За останні 130 років: 30 квітня - макс: +30°C (2012 р.), мін.: -5°C (1954 р.)

реклама

Тому для комунальних служб міста і для енергетиків ВСП "Золотоніські енергетичні мережі" вихідний перетворився у напружений робочий день.

Пильщики та працівники ПП "Базис плюс" розпи-

лювали та прибирали дерева і гілля з проїжджої частини вулиць. Оперативно розчистили локацію біля ДП "Златодар" - вулиця Шевченка, біля Успенського Собору на цій же центральній вулиці та на перехресті Шевченка-Черкаська. Прибрали повалені рештки дерев у парку ім. Шевченка.

Частина міста була знесотрумлена: понад 5 годин без енергопостачання залишалися мешканці Ба-

рабашівської, Ярослава Мудрого, Леся Курбаса, Героїв Маріуполя.

Бригади енергетиків працювали у напруженому режимі. За словами в. о. директора Золотоніського підрозділу ПАТ "Черкасиобленерго" Миколи Чанцева було задіяно 12 бригад. Попри складні погодні умови, енергетики ліквідували наслідки буревію до 24 години ночі, а деякі й до

1:30. Повністю відновити енергопостачання у всі населені пункти Золотоніського району на 9 ранку ще не вдалося. Зокрема, у селі Крупське Золотоніської громади відсутнє енергопостачання на вулицях Перемоги та Григорія Сковороди.

- Бригади продовжують працювати, намагаємося справитися з пошкодженнями якнайшвидше, - додає керівник. - Працюємо.

На Алеї Героїв на флагштоці вітер обірвав стяги. У понеділок зранку їх заново прикріпили працівники КП "Міськводоканалу", які обслуговують військовий сектор.

Алла КАПЛЯ.

УДАР СТИХІЙ

Шквальний вітер і дощ: які наслідки для Золотоноші

■ У неділю, 26 квітня, як і по всій Україні, у Золотоноші вирувала негода. Пориви вітру спричинили пориви електроліній, закорочення на трансформаторних підстанціях, падіння дерев та обламаного гілля.

БЛАГОУСТРІЙ

Фонтан чи парковка: про будівництво на розі Черкаська-Благовіщенська

Ранком 23 квітня частина золотонісців не повірила своїм очам: ще вчора на розі вулиць напроти школи №1 стояв будиночок страхової компанії, а нині його немає. Територія огорожена парканом, за яким гуркоче екскаватор. Що ж буде на цій локації?

Нашу цікавість вгамував власник ветеринарної аптеки, який приватизував земельну ділянку. За його словами, задум нової забудови зародився на початку 2000-их. У 2007 році він виготовив проектну документацію, згідно з якою звів приміщення ветаптеки. Старий будиночок, який орендувала страхова компанія, перебував в аварійному стані. З осені 2025 року по стінах пішли великі тріщини і стався перекос на 20 сантиметрів. Використовувати приміщення стало небезпечно.

- Довелося спішно коригувати проект і зносити аварійний будинок, - каже підприємець. - Основна мета - осучаснення архітектурного ансамблю, зовнішній вигляд міської вулиці. Призначення будівлі - для комерційного використання. Що буде в добудові - покаже

час. Задумів багато: розширення ветеринарної клініки, здача в оренду, облаштування паркінгу. Головне, аби вистачило сил на реалізацію та дозволяла безпекова ситуація.

Нині ж у людному місці працює будівельна техніка і наймані робітники. Зауважимо, роботи виконуються із заздрісною акуратністю і максимально мінімізованими незручностями для водіїв та пішоходів. Тротуарна бруківка ретельно прийнята і складована поруч. Для водіїв складної транспортної розв'язки роботи проходять непомітно.

Сподіваємося, що нова будівля красиво впишеться в осучаснену вулицю, стане стильним та оновленим продовженням Черкаської і візуально приємно тішитиме містян.

Алла КАПЛЯ.

У нас в Золотоноші: четвер, 30 квітня

Схід: 05:35
Захід: 20:16
Схід: 19:10
Захід: 04:36
Трив. дня: 14.41
Тиск: 756-758 мм р. ст.

Вологість: 55-81%
Вітер: 2,6-3,5 м/с
Ймовірність опадів: 59%

Златокрай

громадсько-політична газета
м. Золотоноша, Черкаської області.
ЗАСНОВНИК: ТОВ "Газета Златокрай".
Реєстр
ідентифікатор друкованого медіа
в реєстрі суб'єктів у сфері медіа
R30-04284
Директор: Інна ГРЕКАЛО.

Головний редактор - Алла КАПЛЯ.
Редакційна колегія: Алла КАПЛЯ,
Руслан ГАЛАТА, Вікторія ГОРОБЕЦЬ.
Адреса редакції: 19702, Черкаська область,
м. Золотоноша, Садовий проїзд, 3.
Телефон: 098-366-03-84.
E-mail: zlatokray-zolo@ukr.net

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Оригінали статей не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор та рекламодавець несуть повну відповідальність за достовірність свого матеріалу, реклами. Редакція залишає за собою право скорочувати листи. Редакційні матеріали є інтелектуальною власністю газети.

Індекс - 61591
Друк - офсетний.
Обсяг - 4 умовних друкованих аркушів (формат А-3).
Тираж - 1350 прим.
Друк: ФОП Журило С. Д.
Замовлення: №311.

Дякуємо за вашу відданість "Златокраю"! Сподіваємося на подальшу співпрацю!